

Better Life Mission

Postfach 4, CH-4938 Rohrbach, Switzerland
Telefon: +41 (0)62 962 41 01 Skype: lena_dk3
Email: lena.clerc@betterlifemission.org Web: www.betterlifemission.org

Nyhedsbrev - oktober 2011

Kære venner og sponsorer af *Better Life Mission*

Mario og jeg kom den 5. september 2011 hjem fra en vellykket rejse til Afrika. Vi vil først dele et par vidnesbyrd med jer.

Vidnesbyrd

Efter vores ankomst mødte vi Joshua, der bød os velkommen. Han fortalte os, hvordan *Fiwagoh* har forandret sig siden mit første besøg på børnehjemmet. Efter indførelsen af kristen uddannelse er hele atmosfæren på børnehjemmet blevet en anden. Han gav udtryk for forståelsen af, at kernen ved kristen disciplin er ledelse og eksemplets magt. Børnene har mærket, hvordan lærerne har forandret sig, efter at have læst og studeret Profetiens Ånds bøger om børneopdragelse og uddannelse. Børnene sætter pris på ændringerne.

Joshua

En dag sad vi og talte med et af vores fadderbørn, Winnie. Vi spurgte hende, hvordan hun havde oplevet en af lærerinderne før. Hun forklarede, at hun havde været meget skrap og hård. Vi bad hende fortælle os, hvordan hun oplevede den samme lærerinde nu. Hun sagde ganske enkelt med et stort smil: Nu er Gud i hende.

Teresiah

Om Sabbatten fik vi anledning til at høre et par vidnesbyrd fra børnene. Teresiah lovede og priste Gud for hans godhed. Hun gav udtryk for taknemlighed på trods af, at hendes mor og far er døde. Hun sagde: "Før havde jeg kun en mor og en far. Nu har Gud givet mig både mor og far i Florence og Benson og endnu en mor i min fadder. Jeg må være skør, dersom jeg skulle ønske at få den gamle situation tilbage." - Barnet mener naturligvis ikke, at det er glad for, at hendes forældre er døde, men det har set og forstået, at Gud har givet hende meget mere, end han har taget fra hende.

Joseph Gachoka aflagde også et meget fint vidnesbyrd. Jeg skal forsøge at gengive det her:

"Jeg blev sammen med min bror og søster taget til et ungdomshjem. Vi fik at vide, at vi skulle gøre os klar til at tage afsted, for vi ville blive taget til en skole. Jeg vidste, at undervisningen plejede at begynde kl. syv i skolerne. Næste morgen kl. syv så jeg mig derfor om efter skolen, men der var ikke nogen skole. Senere blev vi bedt om at stå i kø. Det måtte betyde, at vi skulle have mad nu. Vi fik en kop varm suppe at drikke. Jeg spurgte, hvor skolen var, for man havde sagt til os, at vi skulle i skole. Jeg fik at vide, at vi skulle vente, så ville læreren komme. Men der kom aldrig nogen lærer. Dagene gik med lediggang og lidelse. Mad fik vi ikke megen af og snart blev vi involveret i tyveri for at få nok at spise. Tiden gik og en dag fik vi at vide, at jeg og min bror ville blive taget til en skole. Vi ønskede ikke at forlade vores søster, men vi fik at vide, at skolen kun var for drenge. Nu begyndte jeg at bede Gud om hjælp, for vi ville ikke efterlade vores søster alene. Vi plejede at stjæle penge og købe mad derfor. Vi gav også

Joseph

vores søster deraf. Hvordan skulle hun kunne klare sig uden os? Jeg bad Gud om, at han ville sørge for, at vi ikke ville blive skilt fra vores søster. En dag fik vi så at vide, at vi skulle gøre os klar, for vi ville blive taget til en skole. Min bror og jeg gjorde os klar, samtidig med at jeg bad inderligt til Gud om, at vi ikke ville blive skilt fra vores søster. Da vi kom ud, så jeg, at min søster også var klædt på. Nu vidste jeg, at min søster også skulle med. Gud havde besvaret mine bønner. Der stod en mand og en dame, som vi fik besked på at følge. Vi undredes over, hvilken skole vi ville blive taget til. Vi kom til et sted, som jeg kendte, og jeg blev bange for, at de ville tage os til en bestemt skole, hvor jeg tidligere havde lavet ballade. Jeg var sikker på, at dersom de ville tage os til den skole, så ville lærerne dræbe mig. Men det var ikke den skole. Eftersom turen fortsatte, blev jeg pludselig bange for, at de ville tage os tilbage til vores bedstemor. Men det gjorde de heller ikke. Til sidst kom vi til et hus, hvor vi stoppede. Vi blev omringet af en masse børn, som stirrede på os. Jeg spekulerede på, hvordan jeg mon så ud, siden de alle stirrede på mig. Derefter blev vi overladt til børnene, som nu alle omfavnede os. Nu vidste vi, at vi var i gode hænder. Da vi kom ind i huset, så vi en tavle, og nu vidste vi også, at her var der skoleundervisning. Vi mærkede hurtigt, at her var der gode mennesker, og vi fik også god mad at spise. I 2010 fik vi at vide, at de, der gerne ville lade sig døbe, skulle tage en beslutning. Da besluttede jeg mig for at lade mig døbe. Gruppen, der besluttede sig for dåb, begyndte at studere Bibelen sammen med Benson, for at vi bedre skulle forstå, hvad det betød at blive døbt. Cirka otte måneder senere, efter vi havde fået en bedre forståelse, blev vi døbt den 15. januar 2011. Vi blev født på ny i håbet om at fortsætte med at leve et nyt liv. Det hjalp mig meget til at være en Kristi efterfølger. Nu udfører jeg en gerning i Guds vingård. Må Gud velsigne jer og tak til alle, der har hjulpet mig til at nå hertil."

Det er også værd at nævne, at jeg ofte møder smilende børn anden gang, jeg ser dem. De er ved optagelsen på børnehjemmet så nedtrykte af omstændighederne i deres liv, at de ikke er i stand til at få et smil frem. Elizabeth er et eksempel derpå. Jeg bemærkede over for hende, hvor smilende hun var, og at hun ikke havde villet give mig et eneste smil i oktober 2010. Hun forklarede mig, at dengang havde hun ingen grund til at smile. Hannah Muthoni er et helt mirakel, hvad smilet angår. Hun blev optaget på børnehjemmet fem måneder før mit første besøg i begyndelsen af 2009. Jeg har ofte forsøgt at få hende til at smile, men det var helt umuligt. Ved dette besøg mødte hun mig med et kæmpe smil. Det tog hende flere år at lære at smile, mens de fleste børn lærer det i løbet af et halvt år.

Elizabeth

Besøg på børnehjemmet

Mario og jeg tilbragte fire uger på børnehjemmet fra den 8. august til den 4. september 2011. Hovedformålet med besøget var at hjælpe dem med at komme i gang med at bruge computerne, som de havde fået fra Australien i 2010 og at undervise i bogholderi. Mario havde en klasse med 11 elever inklusiv Florence. Benson deltog, når han havde mulighed for det. Mario begyndte med at gennemgå betydningen af bogholderi ud fra Profetiens Ånds skrifter. Det motiverede naturligvis eleverne, da de forstod, at Gud lægger vægt på bogføring. Afrikanere har ellers generelt svært ved at se betydningen deraf. Derefter gennemgik Mario de grundlæggende bogholderiprincipper. Florence begyndte at forstå de forskellige principper og lærte med stor iver. Vi er overbeviste om, at det vil være til stor hjælp for ledelsen af

børnehjemmet.

Selv var jeg involveret i børnehjemmets bogholderi og hjalp Florence at udføre det lærte fra undervisningen i praksis. Derudover havde jeg en hel del tid til fri rådighed, mens Mario underviste. Jeg besluttede mig for at bruge en del af tiden sammen med børnene i haven. Det var bare at gå udenfor og sige, at jeg gik ned i haven for at arbejde, så var der en flok små ivrige hjælpere, der straks meldte sig. Jeg måtte lære at begrænse gruppen, da

det ikke var muligt at styre dem nede i haven uden at alt blev trampet ned. Når de blev trætte, kunne jeg blot bringe dem tilbage til børnehjemmet og tage en ny gruppe med. Jafali gjorde et specielt stort indtryk på mig. Der var ingen grænse for hans udholdenhed i haven, mens andre ofte viste tegn på at have haft nok efter en times tid.

Desværre fandt jeg også, at indsatsen for de syge børn var aftaget siden Claudias besøg i begyndelsen af året. Det var ikke muligt for mig at skjule min skuffelse. Men det blev der hurtigt rettet op på. Benson indkaldte de store børn med ansvar for klinikken, og vi havde et lille møde derom. Efter nogle dages forberedelse tog de så fat med alle kræfter og gav de syge børn en to ugers intensiv kur med grøntsagssaft, dampbade, urtebade osv. Det var en hel fryd at se og opleve deres indsats. Benson bemærkede efter en uges tid, at den af drengene, som havde set mest syg ud, så meget bedre ud.

Børnene vasker gulerødder og gør dem klar til saft

Planen med speciel kost for disse børn blev gennemset og tilpasset. Jeg forlod børnehjemmet med forvisningen om, at de var fast besluttet på at følge denne plan, indtil Claudia kommer tilbage i november 2011. Claudia er læge og vil for anden gang yde tre måneders frivillig indsats på børnehjemmet.

Nuværende behov

I nyhedsbrevet fra maj 2011 samlede vi penge ind til at købe 1,2 hektar jord, så at børnehjemmet vil være i stand til at dyrke mere mad til børnene. Denne jord er blevet købt. Priserne på jorden ned mod søen er steget så drastisk, at vi ikke overvejer at købe mere jord der. Der er endnu to stykker jord på hver 0,4 hektar, som vi ønsker at købe til at bygge beboelser til de ansatte. Da disse jordstykker ligger ind imellem jord, der

allerede tilhører børnehjemmet, betyder det meget for os at få denne jord. Benson forhandler med ejerne om prisen. Vi regner med at få det første stykke jord til DKK 23.000. Midlerne til dette

har vi allerede. Vi samler ind til det næste stykke jord.

Desværre er projektet med tagrenderne og den tilhørende vandtank ikke afsluttet, da vandtanken er styrtet sammen to gange ved opbygningen på grund af voldsomme regnskyl. Dette projekt ligger i øjeblikket stille, mens Benson søger eksperthjælp til at vide, hvordan vi skal fortsætte projektet. I mellemtiden koncentrerer vi os om at erhverve den ovennævnte jord.

Gaver til børnene

Børnene blev meget glade for de fotoalbum, som jeg havde med til dem ved vores sidste besøg. Jeg havde sat et billede ind i hvert album af dem selv. Billederne fra de faddere, som havde givet mig billeder, var også sat ind i albumet. Desværre havde jeg glemt at skrive til jer, at albumene er beregnet til fotos med størrelsen 10 x 15 cm. Det ville være fint, dersom I kan tænke på det, når I sender fotos til børnene.

Breve til børnene

Min næste rejse til Kenya er endnu ikke fastlagt, men det bliver sandsynligvis i nærmeste fremtid. Så dersom nogen ønsker at skrive breve til børnene, er I velkommen til at sende dem til mig. Alle med emailadresser vil modtage information om min næste rejse, så snart den er fastlagt.

Besøg hos et af vores fadderbørn

Ved mit besøg i januar 2011 ønskede Winnie, et af vores fadderbørn, at jeg skulle besøge hendes mor. Der var desværre ikke tid til det, men jeg lovede hende, at vi skulle gøre det næste gang. Søndag den 21. august 2011 kørte vi til Nakurus slumkvarter for at besøge Winnies mor. Vi blev modtaget med åbne arme og stor taknemlighed over, at vi tog os tid til at besøge hende. Vi blev budt indenfor i et eneste rum, hvor hun boede sammen med sin ældste søn. De fire andre børn er alle på Fiwagoh børnehjem. Hun fortalte os, hvor meget hun satte pris på den hjælp, som hendes børn fik ved Benson og hans kones selvopofrelse og sponsorernes villighed til at hjælpe børn i nød. Hun var så lykkelig over, at hendes børn var kommet til et børnehjem, hvor børnene blev elsket. Hendes liv har ikke været nemt. Hendes mand forlod familien. Derefter var hun ikke i stand til at sørge for sig selv og børnene. Hun vandrede omkring på gaderne og tiggede om mad. Om aftenen søgte hun ly omkring kioskerne, hvor hun krøb sammen med sine børn for at prøve at sove. Hun var til sidst blevet så desperat, da hun ikke så nogen udvej, at hun fik fat i gift for at få en ende på lidelserne. Da hun hverken havde en kop eller vand til at blande giften i, fik hun fat i en banan, som hun blandede giften i. Hun selv og børnene spiste derefter bananen og skulle have været døde efter ti minutter. Ved et Guds under døde ingen af dem. I dag priser og lover hun Gud for

Mary, Lena og Miriam

hans store omsorg og hans nåde imod hende og hendes børn. Dersom hun ikke havde fået hjælp, ville de alle have været døde i dag. Efter hendes fire yngste børn var blevet optaget på børnehjemmet, havde hun fået nyt mod til at leve. Hun gik på gaden for at hente hendes ældste søn, der havde levet et gadeliv i fire år. I dag kæmper hun for at sørge for sig selv og hendes ældste søn, der nu går i skole. Hun lover og priser Gud for hans store godhed. Hendes taknemlighed over, at der findes mennesker, der bryder sig om andre, der lider nød, er ubeskrivelig stor. Vi takker Gud for, at vi fik anledning til at besøge hende og mærke lidt af den betydning arbejdet på børnehjemmet har.

Jasmin på besøg hos sit fadderbarn Lucy Wanjiru

Jasmin og hendes familie bor i Østrig. Jasmin var i august / september 2011 for anden gang på besøg på Fiwagoh børnehjem. Hun havde denne gang anledning til at besøge sit fadderbarns hjem. Jasmin skriver selv om sin oplevelse:

„ Ved mit sidste ophold på Fiwagoh i september 2011 ønskede Lucy, mit fadderbarn, at jeg skulle besøge hendes hjem. Samtidig havde jeg givet udtryk for dette ønske over for Benson, og han havde indvilliget. Den 11. september, min sidste søndag på Fiwagoh, havde vi anledning til at aflægge dette besøg. Eftersom flere andre børn kommer fra det samme område, fik de også lov til at komme med. Vi endte derfor med at være en gruppe på 15 personer. Vi kørte med missionsbilen og blev rigtig grundigt gennemrystet på vejen. Ved Nakuru forlod vi den asfalterede vej og kørte i retning af Moronyo. De viste mig det gamle børnehjem. Desværre kunne jeg ikke se meget gennem de mange træer og buske, men jeg kunne dog se, at stedet ikke var stort. Lucys hjem er ikke langt derfra. Efter vores ankomst blev vi budt velkommen af Lucys bedstemor. Først troede hun, at der var sket noget, fordi vi kom så mange, og derfor græd hun. Men Lucy beroligede hende og forsikrede hende om, at vi alle havde det godt. Så førte hun os ind i sit hjem, en lerhytte med tre rum: stue, spisekammer og soveværelse. Da solen skinnede udenfor, måtte jeg først vente flere minutter, før mine øjne havde vænnet sig til mørket i hytten. Hytten var meget lille. I stuen stod en sofa og et lille skab. Det var så trangt, at seks af os ikke engang kunne være derinde samtidig.

Besøget var meget kort. Jeg havde ikke megen anledning til at tale med Lucys bedstemor. Eftersom hun ikke taler engelsk, kunne jeg kun tale med hende ved hjælp af Lucy. Desuden var hun beskæftiget med at uddele frugt og sukkerrør til børnene.

Derefter måtte vi videre, da vi også ville på besøg hos Teresiah Wahu og David Wainaina.

Efter at være kommet tilbage til Fiwagoh, kunne jeg ikke finde Lucy. Senere mødte jeg hende nede i haven. Hun havde grædt meget og ville ikke fortælle mig hvorfor.

Hun skammede sig over, at jeg havde set hendes hjem i den tilstand. Der var ikke ryddet op. Gulvet var beskidt og snavset opvask lå ud over det hele...

Da hendes bedstemor ingen penge har, er hun nødt til at stå meget tidligt op for at ordne havearbejdet og derefter se sig omkring efter arbejde. I den tid har hun ingen, der tager sig af huset. Det plejer Lucy ellers at gøre, når hun er på ferie derhjemme. De andre søskende tager sig ikke af deres bedstemor.

Ofte er hun nødt til at forlade huset meget tidligt og har ikke engang tid til at spise. Sådant havde det også været den dag, vi besøgte hende. Selvom hun selv har så lidt, havde hun alligevel delt ud af sin frugt og sukkerrør!

Om aftenen efter denne udflugt var vi alle meget stille og eftertænksomme.

Jeg behøvede lang tid til at tænke over denne erfaring. Jeg er Gud så taknemlig for, at han gav mig mulighed for at se, hvordan Lucys familie har det. Samtidig glæder jeg mig over, at han har givet mig mulighed for at hjælpe Lucy, da hun er mit fadderbarn.

Hvor mange børn er der mon derude, som har det endnu værre? Hvor mange forældre, bedstefædre eller bedstemødre har endnu ikke spist i dag, mens de søger arbejde og ganske enkelt ikke har nok? Vi kan ikke ændre verden, men vi kan ændre et enkelt menneskes liv. Og jeg takker Gud for, at han giver os denne mulighed!"

Lucy og Jasmin

Familien Charo

Nathaniel & Elizabeth

De fleste af jer har sikkert hørt om tørken og hungersnøden, der også har ramt området, hvor familien Charo har bosat sig. I juli måned var vi efter en lille hurtig indsamling iblandt venner i stand til at sende dem DKK 8.700 bl.a. til hjælp til at købe mad. I ovennævnte beretning kan I læse, hvordan pengene er blevet brugt.

Vi vil gerne trykke traktater til dem på swahili og købe bibler på swahili. Bidrag til dette bedes indbetalt mærket med "missionsarbejde Kilifi".

Tak for jeres støtte og bønner for børnehjemmet og de forskellige missionsprojekter.

Lena Clerc

Vores venner, naboer og medarbejdere rejste som tidligere nævnt tilbage til Kenya i oktober 2010. Der har de bosat sig i Kilifi, hvor de har begyndt et arbejde for Herren. De har sendt en beretning om deres arbejde. De, der får tilsendt nyhedsbrevet per post, vil finde beretningen vedlagt dette nyhedsbrev. De, der modtager nyhedsbrevet via internet, vil finde beretningen på vores hjemmeside under: **Nyhedsbrev - Hilsen fra Kilifi.**

Conny

Noah

Mario

Bankforbindelser

Modtager: Better Life Mission, Schweinbrunnenberg 2, CH-4938 Rohrbachgraben

DKK Konto:

Modtagerbank: Nordea, Torvet 10-12,
DK- 4100 Ringsted
Reg. nr: 2520
Kontonummer: 3492-216-452
IBAN: DK3020003492216452
Swift: NDEADKKK

USD Konto:

Modtagerbank: Swiss Post, PostFinance, Nordring 8,
CH-3030 Bern
Kontonummer: 91-765570-9
IBAN: CH02 0900 0000 9176 5570 9
Swift Code/BIC: POFICHBEXX